

ԽԱՅՃԱՄՈՒՆ ԱՎԵՏԻՅԱՆ

Պարապ վախտի խաղալիք

Անցվորականք ու շունը

Իրիկնադեմին մեկ դրադ քուշով
Երկու մարդ իրար հետ գրից տալով՝
Անց էին կենում, մեկ էլ էն տեսան,
Դուռն շենի տակիցն մեկ շուն հենց բիրդան
Ծորդաց, իսկույն վնգվնգալ սկսեց:
Էս ձենի վրա սաղ քուշեն լցվեց.
Հիսունից ավել՝ շներ մոտ էլան,
Մեր անցվորների գլուխը տարան:
Մեկը կռացավ՝ որ քար վերցնի,
Մյուսը ձեռիցն բռնեց ընկերի,
«Մի՛րելի՛ ասեց՝ տեղըդ ծանր կա՛ց,
Շան փեշակն ա, որ հաչի հանապագ:
Քարով դու շանը ճամփա չե՛ս բերիլ.
Թե չես ուզում նրանց դիա կատաղացնիլ,
Գլխըներս առնի՛նք, գնանք մեր բանը.
Թե չէ քար քցիլն ի՞նչ կօգտի շանը»:—
Իրավ մի քիչ տեղ որ չի հեռացան,
Շներն էլ անասա քաշվեցին բիրդան:
Բերանը պատռած հայվարա մարդի
Փեշակն է՛ն ա, որ մեզ վրա հաչի:
Բայց դու քու ճամփեն՝ դուզ բռնի, գնա՛,

Կհաշի, կըհաշի, Էլ եդ կդինջանա: